

Carlos Robles Lucena

Carlos Robles Lucena (Terrassa, 1977) és autor del llibre de relats *No pregunten por Gagarin* (Témenos) i de la novel·la *Cerbantes Park* (Navona). Ha estat cofundador, coeditor i fotocopiador en exclusiva dels fanzines difunts *Sedhante* i *Hebdomario*. Ha editat una antologia tímida d'Augusto Monterroso. Els seus relats han format part de les antologies *Best European Fiction 2017* (Dalkey Archive Press), col·lecció en llengua anglesa d'escriptors europeus, i *Uno más ocho* (Reservoir Books). Durant el 2019 va ser un dels escriptors guardonats amb la beca d'escriptura Montserrat Roig. Ara treballa com a professor d'Humanitats i col·labora a les revistes culturals *Letra Global* i *Kopek*.

El cavaller errant

I

Diuen de tu que no reconeixes rei ni senyor; que anteposes el fervor de la batalla al de l'amor; que entre la panòpia d'armes prefereixes les que són curtes; que et complauen les armadures fosques forjades en els regnes germànics. Diuen que malgrat el teu llinatge has abandonat la ciutat de fusta damunt d'un vell palafre de dama. Diuen que amb prou feines et suporta el pes de l'armadura; que necessita beure tot sovint; que no aconsegueix trotar. Diuen que l'arrossegues amb dificultat sense més companyia que el cel encapotat sobre les cingleres blaves.

Allò que veritablement et complau és haver fet que la teva fama de sanguinari hagi deixat de ser injusta. No suportaves continuar essent l'escuder d'aquell vell vanitos i maldestre. Li queia la ballesta de les mans; cavalcava amb imperícia; t'ordenava apariar les espases tot el matí i te'n retreia l'esmolat al capvespre. Una d'aquestes espases li entrà per l'orifici axil·lar de l'armadura una tarda de març. Mentre es removia a terra li vas preguntar si la trobava prou acerada.

Vas emprendre el viatge –la sang fosca i lenta besant-te la bota– amb l'íntima satisfacció d'abandonar d'una vegada per sempre la pomposa falconeria; la farsa del vassallatge; els tolits espectacles del bufó.

Fa més d'un mes que t'alimentes de males bèsties i fruits silvestres, però tens menys de quinze anys i ets lliure, i als teus peus rugeix el brau mar de la Bretanya.

II

Diuen que despertes temor allà on trepitges, però en arribar al jaç d'Ariane et tremolen les cames. L'has trobada en una clariana del bosc i només en coneixes el nom estranger i la cabellera pèl-roja, i una espasa que separa ara els vostres cossos despullats. Et digueren que havies de respectar la distància tota una nit per posar a provar la puresa de l'amor.

La pell d'Ariane refulgeix en la penombra quan comença a explicar-te una història estranya. Tot just la teva ombra la toca, el cor se li traspuntava a la veu. Diu que existeix una copa màgica que brilla en la foscor; que conté la sang del fill de Déu; la qual és intocable per a mans impures. Mentre l'escoltes, pressents que cada vèrtebra de l'espina remet a una meravella celestial; que cada paraula que li surt de la boca sembla que pertanyi a la terra. La seva llengua és la llengua de la musa del Poeta i per ventura la del Poeta mateix. En el cos llarg i blanc semblen confluïr-hi les meravelles del llibre de la Naturalesa i del de la Saviesa. Quan acaba el relat només hi ha una ombra i no hi ha cap espasa entre tots dos.

Apunta el dia el maig i Ariane encara dorm. En dur el gipó et notes estrany. Per primera vegada coneixes la sabor del dubte. Embriaga.

T'assalta el coll com una sangonera. T'obre una porta que no sabies que existia.

Si prefereixes seguir jaient amb ella, continua per la sendera següent, si decideixes anar-te'n passa a la IV.

III

Des de la porta de la tenda clara estant li observes l'esquena nua. La cabellera no la hi recorre com una flama, és una flama. Ariane es gira i et somriu. Les seves sines amb prou feines et sadollen la boca. Tenen gust de fruits silvestres. Per moment tems que t'emmetzinin i et converteixin en un teixó. Ariane t'ensenya a no anar de pressa. T'espanta comprovar que les donzelles poden suar i gemegar com els animals. Et descobreix que entre les cuixes entreobertes s'hi troba una estranya forma de paradís. En la seva sabor acre sents que beus de la copa del conte. Aquesta nit somies que un corser et condueix a una clariana de la fronda, on una donzella et fa beure de la font de l'eterna joventut. Et sadolla de goig.

Però en despertar l'endemà, mentre jugueu com cadells al llac, el vent es refreda i et trobes el primer pèl blanc entre el pèl púbic. Ja no és primavera. Passen els mesos com sospirs. Les teves mans obliden els ensenyaments del ferro i Ariane t'enseny a desentranyar els signes de la llengua mentre et pentines la barba florida. Junts coneixeu l'èxtasi múltiple i les novel·les de cavalleria. Teniu fills sans i piadosos, Baalal i Melisandra, i no hi ha més felicitat que aquella ni més aventura que criar-los. Mai més tornes a desitjar una aventura heroica. Ni altra peripècia que tornar a caure en aquest cabal infinit.

FI

IV

Surts al bosc amb un mocador blanc amarrat al guantellet i la història de la copa a la memòria. Ja coneixies els sermons hipòcrites, les rimes trobadoresques, les cançonetes obscenes dels joglars. El relat d'Ariane, tanmateix, sembla pertànyer a un altre ordre.

En arribant a un llogaret, un ancià espellifat t'interromp els pensaments. T'explica que el seu poble està amenaçat per una quimera. La mala bèstia ja ha engolit amb el cap de lleó tres ovelles senceres, i amb el cap d'àguila les ha escorxades, i amb el cap de serp ha combatut els mossos que intentaven impedir-li-ho. Amenaça de calar foc al poble si no li entreguen setmanalment una baconada de porcs. Et demana que els auxiliïs. No et promet altra recompensa que un cap de cérvol.

Tot just fa una setmana li hauries robat les seves ordinàries pertinences –el medalló de coure sobre la nou del coll, el deslluït cinturó de cuir– i hauries seguit després el teu camí sense mirar enrere. No saps per què ara descavalques del palafre i l'acompanyes fins a la cova on la quimera s'amaga.

Xiules i l'animal apareix. Sense que sigui a temps de grunyar, te li pugues al llom i li claves els esperons de ferro al costellam. Xisclen els tres caps a l'uníson, cadascun d'ells amb la seva veu terrible. Inconcebiblement vas esquivant les mossegades i les becarrades de la bèstia. Aconsegueixes que el cap d'àguila es rendeixi al migdia; sucumbeix el del lleó al capvespre, i el de la serp sembla abandonar-se quan la lluna apareix diminuta entre les cingleres.

Estàs disposat a clavar-li un cop de destrat al cor quan a la mirada del lleó se t'apareix la d'Ariane. Sents que no et queda més remei que acaronar-li la crinera plena de polls i paparres amb els teus dits de ferro. Ronca grotescament.

La quimera reconeix en quatre dels seus sis ulls que li has salvat la vida. Es postra aleshores als teus peus com un cadell.

Mentre esmoles la destrat en una roca medites si prefereixes acabar amb la bèstia i seguir pel dret, o sucumbir a la clemència i passar a la VI.

V

Li claves la destrat al centre de l'estèrnum. Un espetec t'avis de la fortuna del tall. La sang, a borbollons, brolla del tors de la quimera i taca el mocador d'Ariane. Te'n separen fins que la cua bífida deixa de moure's. Desembeines llavors l'espasa llarga que també és una creu i li practiques una incisió des de sota del coll fins a l'inici del pubis. En aquells diminuts mugrons paral·lels, hi reconeixes una femella. La pell de la quimera és gruixuda i costa d'esquinçar. Finalment l'enretires cap a les dues bandes i la separen dificultosament de les vísceres. Et col·loques la pell sobre l'armadura negra. Et complaus imaginant que el teu aspecte –la gola de lleó cobrint l'elm negre, el cap d'àguila a la gropa, la cua de dimoni– causarà el terror allà on vagis.

Els vilatans se t'acosten aleshores encecats. Tu n'esperes l'admiració unànime, però ells t'aparten violentament del cadàver i t'arrenquen la pell de l'armadura. L'ancià espellifat que t'havia demanat auxili els atura alçant dos dits de la mà dreta. Es descobreix la samarra i resplendeix un punyal amb una inscripció a l'empunyadura. La mateixa, descobreixes ara, que li adorna el medalló de coure: una fosca silueta de quimera.

De sobte els homes t'immobilitzen i les dones comencen a entonar estranys càntics. L'ancià s'aproxima a les vísceres de l'animal i n'extreu les llargues tripes. Les estén a terra, tal vegada buscant un senyal. Prossegueix després extirpant un òrgan que no arribes a reconèixer. Amb un udol l'aixeca amb els braços cap al cel. Un líquid roig i viscos li goteja sobre les malgirbades grenyes blanques.

Del ventre de la quimera ha extret un petit fetus palpitant. Les dones comencen a desfer-se llavors de les túniques grises i les estenen a terra formant un bressol o un niu. Et sobresalten aquelles desmesurades carns bretones. Els impacients cossets de les joves a mig fer. A poc a poc s'acosten a l'ancià i recullen el fetus per acostar-se'l a les seves nombroses sines, als seus nombrosos ventres, per deixar-lo amb molta cura sobre el pilot de túniques i llepar-lo amb les llengües, ja tenyides de sang.

Quan l'ancià et descarrega el punyal contra el pit –al cel un núvol es desfà en dos– confirmes que tindràs el privilegi de ser el seu primer aliment.

FI

VI

El llogaret decideix celebrar un banquet en honor teu. Arriba a la llarga taula una estranya potinga fosca. Te'n serveixen una gran ració. Té gust de gall. Està deliciós. Sembla que et donen tot el que tenen menys la confiança. Els vilatans no s'atreveixen a acostar-se't. Es veu que recelen. De l'armadura negra, de la fama de busca-raons, dels grunyits de la quimera escurant els diminuts ossos d'ocellet que li tires per sota de la taula.

Només quan passada la nit, després dels vins i dels excessos, decideixes posar-te dret i comences a explicar-los la història de la copa, te'ls guanyes de cor. Al principi no estan atents a la teva veu monòtona i jove, sense inflexions ni llatinades, sense fer escarafalls. Però de la boca et van sortint cavallers, copes, recerques. I els homes a poc a poc somriuen embadalits i el rostre de les dones s'il·lumina.

El vi torna a córrer i ja no tems que et donin cap poció. Ballen les joves al voltant teu. Quan el joglar intenta cantar una de les seves històries d'embolics tothom l'insulta i li tira les sobralles del menjar. En intentar un cantar èpic la pluja invariablement es reprèn.

VII

A l'albada et llesves del jaç excessiu envoltat per quatre donzelles despullades. Una de pell fosca et besa els llavis i et diu bon dia. Et notes el sexe adolorit i no tens el mocador al canell. Has anar-te'n. Enselles el palafre amb l'ajuda de les donzelles. Mentre et demores besant-les –una té gust de farigola i l'altra de mel i l'altra de sal– al palafre se li atura el cor. Ha vist aparèixer la quimera saltant-te alegre des d'uns esbarzers. L'enterres amb l'ajuda d'uns mossos. Decideixes continuar el camí al lloc de la quimera.

VIII

Cavalques la quimera amb dificultat. És molt més ràpida que el palafre, però no deixa de ser incòmode que el cap d'àguila intenti alimentar-te com si fossis la seva pròpia cria amb els cucs que guarda a la papada. Sents que el poder d'aquestes històries et fa sentir bé, que transformen el temor en admiració. En el camí se succeeixen fets heroics que, tanmateix, sembla que no et pertanyin. Trenques el coll a dos rufians, travesses un ample riu nedant i mates un gegant d'un cop d'espasa a l'enorme nou del coll. Però no aconseguixes sentir res. El vent t'escabella i et porta el record d'Ariane. Tu només atresores el desig de tornar a aquell jaç.

Després de dies de camí arribes a la tenda que ja no és blanca. Ariane observa que no portes el mocador i no s'acosta ni somriu. Igualment et prepara el tercer bany de la teva vida. Quan et despulles, t'atura i el que fa és introduir la quimera a la gran banyera.

Al capvespre és ella la qui posa l'espasa entre tots dos. La pell també li refulgeix. Li demanes aleshores que t'expliqui una altra història. Ariane t'explica que hi ha una espasa clavada en una roca. Sent que aquesta és l'espasa que li has clavat al cor. Que tu eres tal vegada l'única persona capaç d'extreure-la. Que ara dubta que ho siguis.

Et llesves a mitjanit sense poder dormir. El peu nu topa contra un objecte mig amagat darrere d'un rebost. És estrany i diminut i quadrat. Sembla un còdex de clergue, però no està escrit amb el traç alt dels monestirs.

Gairebé despertes Ariane quan, obrint-lo amb molt de compte, intentes llegir-lo. No entens la llengua en què està escrit. Però quan algunes paraules que la teva llengua pronuncia t'arriben a l'oïda ho comences a comprendre. Sí. Sembla inconcebible. Però el còdex no està escrit en llatí. Sona a llengua saxona. Per alguns noms propis presents que conté la història de la copa. I la nova història de l'espasa. Entre els roncs femenins d'Ariane una inquietud et neix al pit.

Si decideixes deixar el còdex a sobre la taula i tornar al jaç continua llegint, si prefereixes robar-lo i escapar has de passar a la X.

IX

No saps per què aquesta vegada Ariane et desperta sense cap altra peça de roba a sobre que el teu cinturó i recull l'espasa que us separa en el jaç i l'embeina i et diu que has passat la prova i et fa agenollar i prometre que li faràs d'escuder i que aniràs amb ella a les croades.

Continues callat mentre ella es vesteix amb la teva armadura de negre ferro. Quan el ferro es torna blanc no ho consideres el més gran dels miracles. El més gran és que dels llavis et surt un sí inconcebible que et porta a cavalcar al costat seu els milers de llegües que separen la Bretanya de Jerusalem.

Les primeres batalles de la croada us fan enorgullir-vos en veure la brutalitat del vostre bàndol.

Durant les segones salveu un llibre infidel del foc de la batalla.

Un dia del tercer mes Ariane, a falta de material millor, es copia una paraula del llibre infidel sobre l'armadura blanca.

El quart, l'armadura, a força de copiar-hi paraules, torna a ser negra i no us queda més remei que caure rendits d'admiració davant la callada omnipresència de la cultura aliena. Maldestrament, dolçament, comenceu a desxifrar-la en el vostre incipient àrab.

No us resulta difícil desertar. Las túniques són fresques. La remor de les fonts prefigura o és el paradís. Mai no trobeu la copa, però un dia creieu veure-la de lluny en una cova de Turquia.

FI

X

T'escapes corrents a l'albada i amb l'espasa desembeinada i el còdex ocult sota la cota de malla. La quimera no ha permès que l'ensellessis. Sembla preferir Ariane. Poques hores més tard defalleixes als peus d'uns matolls de ginebre. Cansat de la fatigosa dringadissa de l'armadura, te'n desfàs i decideixes llençar-la al riu. Penses després que necessitaràs empenyorar-la si desitges sobreviure a Vaucanson. Per primera vegada atresores un pla. Dorms profundament agafat al còdex com a una relíquia.

Lents se succeeixen els dies a la ciutat. Ningú et cedeix el pas als carrers negats de deixalles i aigua pestilent. Les teves rudes maneres semblen les d'una damisel·la, davant les ferotges maneres dels ciutadans. Hagués semblat que ningú no es complagués en la cort. Semblava que tots desconfiessin del clero. La gent camina amb tosca pressa. Eludeixen mirar els ulls. En una taverna una noia et diu rufià i pagès, i se'n riu de tu quan intentes somriure-li. Passes les nits en enormes salons infectes de les pitjors fondes. No aconseguixes dormir perquè has d'espantar contínuament les rates a fi que no rosequin la pell del llibre. Cada nit sents que el teu pla s'esborra com l'aigua en l'aigua.

Però en una de les poques tavernes on encara et deixen franquejar la porta, un dia hi trobes un home. És pèl-roig i fuig del Nord després d'abandonar un convent. Tarda més del que esperaves, però finalment deixa de tolerar bé el vi i li proposes un negoci.

Aquesta mateixa nit, amb les monedes que aconseguixes d'empenyorar l'espasa, llogues una petita estança i uns pergamins i tinta lleument aigualida. Quan li ensenyes el còdex que ha de traduir de la llengua saxona al francès se'n riu de tu. El somriure se li congela quan comença a llegir. I el teu també en veure que pot llegir en silenci. Primer té por del que dirà l'Església. Però després s'ho passa

d'allò més bé i en tres dies té enllestida la feina. Rieu gairebé al compàs quan l'acaba. Li confesses que quan moris podràs dir que has conegut la camaraderia. Ell assenteix. Després li talles a desgrat el bescoll.

Comences a aparèixer per les tavernes amb el còdex sota el braç. En llegeixes algun fragment en públic a la nova manera. Els dius que si volen saber-ne el final hauran de fer-se amb ell. T'escapes aprofitant l'encant que les aventures en romanç els produeixen.

En poques setmanes aconsegueixes reunir dos clergues descreguts i crees un petit *scriptorium*. Els fas copiar el manuscrit sense demora i t'hi afegeixen el nom i l'exlibris. Ràpidament acumules fama i riquesa i objectes. La casa se t'omple d'or. Els nobles volen que emparentis els herois de les teves aventures amb els seus ancestres. Arriba un moment en què els nobles volen noves històries. Després de pensar-t'ho molt, reconeixes que has de tornar a trobar Ariane perquè te n'expliqui de noves. La tenda continua en la clariana del bosc, però ningú no l'habita. Esperes fins que et quedes adormit, arrupit darrere d'una roca. Et despertes en el fragment XI.

XXX

Obres els ulls i un vaixell de grans veles blanques se't presenta majestuós. No saps com has arribat fins aquí, tal vegada t'has adormit al llom de la quimera, i aquesta t'ha portat a la vora del llac. Quan hi pugues descobreixes que a l'interior de la nau hi ha un enorme jaç amb un cobricel ple de coixins. Brodats amb or. No pots resistir-t'hi i t'hi tombes i t'adorms. El vaixell decideix partir. Apareixes més tard en una estranya illa. Els arbres semblen donar fruits perennes i estar sempre en saó. El cel sembla girar amb ella. T'obres la visera de l'elm per apreciar-hi la bellesa amb més claredat. Hi ha jardins penjants a l'interior i riqueses de tota mena. Hi ha glories amb escultures de déus coneguts i desconeguts. Se sent la remor serena d'una lira. Vas passant per les estances i hi ha homes estranys amb turbant fumant narguil estirats sobre coixins al costat de dones vestides amb togues blanques, bevent vi. Semblen dialogar cadascú en el seu idioma. Segueixes el regueró que la melodia dibuixa fins que dos camarlencs t'obren una porta enorme. Darrere et trobes Ariane tocant la lira. Et xiuxiueja a cau d'orella en el seu idioma. Primer no l'entens. Però a poc a poc comprens el que et diu. «El paradís mai no en va saber res, de camins convencionals.» Somrius per dintre mentre la beses. A sobre el crani se t'encén una flameta groga.

FI

XI

Quan et despertes del llarg somni ja és de nit i les espelmes de la tenda estan enceses. En aquest teatre il·luminat observes amb claredat les siluetes d'Ariane i de la quimera. Et solaces davant de les formes animades d'ambdues. Però de sobte una altra ombra apareix a l'interior de l'escena. Amb arduos treballs atalles la teva ira per aproximar-te en silenci i sentir com l'ombra –comproves amb desgrat que és llargament masculina– s'adreça en llengua saxona a Ariane i riu. La ràbia et consumeix.

Aprofitant que ella sembla sortir de la tenda, et presentes davant del saxó despullat. Quan li anuncies que morirà, et crida quelcom que no comprens. No sembla posar-hi més resistència que aquestes paraules gairebé consonants. Però quan intentes descarregar-li l'espasa sobre el crani, albires a les seves pupil·les com brilla la història de la copa i la de l'espasa, i seguint-li la música de la lletania et venen a la memòria la d'Uther Pendragó i la de Merlí i la de Gaalad i la de Gawain i la de Morgana i la de Perceval i la de Lancelot. I saps que ha sigut ell qui ha inventat o recollit o escrit aquelles històries i que d'això depèn ara la teva vida.

I quan finalment li descarregues l'espasada damunt les espatlles ho fas suaument. Com nomenant-lo cavaller de ves a saber quin orde de cavalleria.

Traducció de Míriam Basagaña

Navegació d'entrades